



# ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11<sup>ΟΥ</sup> & 63<sup>ΟΥ</sup>  
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

«... Το 2014, Να Μην Κάνω Άλλα Λάθη !»

T. 31 14- 1- 2014

«Τα Ορθογραφικά Λάθη στη γεύση τα διορθώνεις με λίγο Πετραδάκι άμπωτης και πολύ Νερό Λουίζας.» Οδ. Ελύτης ( Εκ του Πλησίον)

## Αναζητώντας «το σωστό λάθος» σε ευχές και κυρίως σε πρακτικές.

Κάποιες φορές “αποφασίζουμε” (π.χ. ως new year resolutions – στη Νέα Χρονιά, 2014!!!) να αφήσουμε πίσω μας τα πάθη και τα λάθη και να προχωρήσουμε μπροστά ευτυχείς κι επιτυχείς σε έναν κόσμο «αγγελικά πλασμένο».

Τα παιδιά εισπράττοντας σχετικά γρήγορα τις κοινωνικές επιταγές μας ακολουθούν κατά πόδας τις επιθυμίες και τις ευχές μας - μάς καθρεφτίζουν. Έτσι, θέλουν **ΜΟΝΟ** τις **ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ** και τα **ΣΩΣΤΑ** στη ζωή τους, ενώ λειτουργούν με ένταση, μομφή, απόσυρση έως πανικό σε κάθε κατάσταση που -πιθανόν- οδήγησε ή θα οδηγήσει σε «λάθη» (στη σκέψη, στο συναίσθημα, στην πράξη, στις επιλογές, στις αποφάσεις, στον τρόπο δουλειάς, στην προσωπική και κοινωνική μας σφαίρα, στις σχέσεις με τον εαυτό και τους άλλους)

- «**Να μην κάνω άλλα λάθη ... κυρίως στα μαθήματα και στη συμπεριφορά μου... Για να μην γκρινιάζουν και οι γονείς μου! Αυτή είναι η ευχή μου για το 2014... Όταν το καταφέρω θα κάνω πάρτι!**», έγραψε ένας μαθητής της Στ τάξης, πριν από λίγες μέρες στο τετράδιό του, με απόλυτη σοβαρότητα και ειλικρίνεια.

Ποιος μπορεί να είναι ο ρόλος του σχολείου και των γονέων σε αυτό το παιδικό «άχαρο παιχνίδι» που εδραιώνεται ως «**Το ατέλειωτο κυνήγι του Σωστού και Η αποφυγή – καταδίκη του Λάθους**»;

Δυστυχώς, σπάνια βγαίνουμε από την πεπατημένη της ανταγωνιστικής και τελειοθηρικής συμπεριφοράς για να δείξουμε άλλους δρόμους στα παιδιά...

Θεωρούμε ότι τα «διαμάντια» που (οφείλουμε να) ρίχνουμε στα παιδιά μας σχετίζονται με τα πολλά ποικίλα και πλούσια ερεθίσματα που αποκλείουν την αποτυχία και το σφάλμα και τους εξασφαλίζουν υψηλές επιδόσεις και σίγουρο μέλλον.

Είναι όμως ερευνητικά αποδεδειγμένο ότι μαθαίνουμε όλα τα σημαντικά μαθήματα της ζωής μας κατά αποκλειστικότητα από τα **ΛΑΘΗ**.

Θα είχε ενδιαφέρον λοιπόν αν ευχόμασταν ολόψυχα για εμάς και τα παιδιά μας «**ΠΟΛΛΑ ΛΑΘΗ ΚΑΙ ΠΟΛΛΗ ΜΑΘΗΣΗ ΑΠΟ ΑΥΤΑ**»...

Στη σύγχρονη διδακτική μεθοδολογία και στην ψυχοπαιδαγωγική έχει υπάρξει έντονο ενδιαφέρον για τα Λάθη και την αντιμετώπισή τους ως εργαλεία Μάθησης.

\*\* « ... Τα λάθη των μαθητών δε θεωρούνται πλέον παθολογικές κι ενοχοποιητικές καταστάσεις, αλλά θετικές προϋποθέσεις για τη λύση του προβλήματος. Δεδομένου ότι οι γνώσεις δομούνται βάσει των εμποδίων που προκύπτουν ... πρέπει να εξηγήσουμε ότι το να κάνουμε λάθος είναι μία στάση που δεν πρέπει να συνδέεται

με μια αξιολογική κρίση και με έναν βαθμό αλλά ότι το λάθος συχνά αποτελεί παράγοντα μάθησης.

Το λάθος του μαθητή θα πρέπει να αντιμετωπίζεται όχι ως συμπεριφορά άξια τιμωρίας, όχι ως μέσο για επιβολή ποινής, αλλά ως σήμα κατατεθέν της κατανόησης του τρόπου σκέψης του παιδιού και υπέρβασης των μαθησιακών του δυσκολιών. Η παραγωγή λαθών πρέπει να θεωρηθεί ως ένδειξη μιας μάθησης σε εξέλιξη, ως εικόνα της πορείας της σκέψης του μαθητή. Άρα λοιπόν τα λάθη δεν πρέπει να γίνονται τραυματικά για μαθητές και δασκάλους, ούτε όμως και να τα κρίνουμε επιτόλαια. Αποτελούν πολύτιμα εργαλεία μάθησης.

Πρέπει το λάθος να αποτελεί αφετηρία για την απόκτηση νέων γνώσεων, «μέσο ενθάρρυνσης του μαθητή αλλά και κριτήριο εμπλουτισμού ή τροποποίησης των εφαρμοζόμενων διδακτικών τεχνικών» ... Εξάλλου, ουσιαστική μάθηση, σύμφωνα με τον Piaget, επιτελείται μόνο όταν η διδασκαλία γίνεται με τέτοιο τρόπο, ώστε να ευνοείται η ανακάλυψη της γνώσης από το μαθητή (“Apprendre, c’ est inventer”)

Σταματώντας, επομένως, να αγνοούμε και να αρνούμαστε τα λάθη των μαθητών, αλλά αντίθετα έχοντας ως βάση αυτά, εξετάζοντάς τα προσεκτικά και δουλεύοντας πάνω σε αυτά, μπορούμε να δομήσουμε πραγματικές γνώσεις, τόσο για τον ίδιο τον μαθητή όσο και για τη διδακτική πράξη...

Ειδικότερα οι εκπαιδευτικοί -και οι γονείς- οφείλουν να αποτινάξουν την ετικέτα των «κηνσόρων», των «κυνηγών των σφαλμάτων», οφείλουν να δείχνουν ανοχή και προσήλωση στις λανθασμένες ιδέες των μαθητών τους, οι οποίες συνιστούν ορυχείο από το οποίο έχουν χρέος να εξορύξουν υλικό για να οικοδομήσουν νέες διδακτικές πρακτικές και τεχνικές. Η εποχή μας χρειάζεται περισσότερο από ποτέ την «αποποινικοποίηση» και «απνενοχοποίηση» του λάθους...» (βλέπε σχετικά άρθρα π.χ. Σφυρόερα Μ., 2003 & \*\*Βάμβουκα, Ι. 2008, σ. 172-173, κ.α.)

.....  
Ευχαριστώ πάρα πολύ τις Σχ. Συμβούλους κα Βασιλείου Π. και κα Βουκάνου Μ. για την πρόσκλησή τους να ασχοληθώ πιο εντατικά με το ΛΑΘΟΣ και να το παρουσιάσω, σε βιωματικό εργαστήριο, στο πλαίσιο της ενδοσχολικής επιμόρφωσης (στις 22-10-2013).

Κυριάκος Περβανάς